

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. 'Εν 'Αθήναις φρ. 15. — 'Εν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

—
II

Η'. Μας μένει νὰ ἐξετάσωμεν, διὰ νὰ τελειώσωμεν καὶ τὸν κ. Σωτηρόπουλον, τὸ πρὸς τὴν Ἐξεταστικὴν Ἐπιτροπὴν ὑπόμνημα αὐτοῦ. Τὸ ὑπόμνημα φαίνεται ἀπολογία ὅχι ὑποδίκου, ἀλλὰ καταδίκου. Οὔτε ἀναιρεῖ τι ἐκ τῶν ἀποδιδόμενων αὐτῷ, οὔτε ἐκ τῶν κατ' αὐτοῦ κατατεθέντων γεγονότων ἀντιπροβάλλει αὐτὸς ἀντιγεγονός τι. Ἀπλῶς λογικεύεται, κατὰ τὸ φαινόμενον ἐπιτηδεύοντα, κατὰ βᾶθος σκαϊότατα. Τὸ ψυχολογικὸν αὐτὸ βᾶθος τὸν καταδικάζει πλεῖστον τῶν ἐναντίον αὐτοῦ μαρτυρηθέντων. Τὸν παρουσιάζει ἄνθρωπον ὅστις, καὶ ἂν δὲν ἐδέχθη τὰ δῶρα, ἡδύνατο νὰ τὰ δεχθῇ, καὶ ἂν δὲν ἐκλεψεν, ἡδύνατο νὰ κλέψῃ. Ἀπαισίαν ἐντύπωση ἐμποιοῦσιν εἰς πάντα τίμιον ἄνθρωπον τὰ ροκαμβολικὰ μαθήματα ἅπερ δίδει ἐκ τῶν ὑστέρων εἰς τὸν Βελέντζαν περὶ τοῦ πῶς ἔπρεπε νὰ κάμῃ τῆς δουλειαῖς του καλλίτερα, ὥστε καὶ τὸν σκοπὸν του νὰ ἐπιτύχῃ καὶ ὀλιγώτερα χρήματα νὰ ἐξοδεύσῃ. Σχεδὸν ἐκφράζει πῶς ὁ ψυχὴ του πῶς δὲν πῆρε καὶ ἐκεῖνα τὰ ὅποια ὑποτίθεται ὅτι πῆρε, καὶ ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἔδωκεν εἰς τὸν Γκορδζῆν ὁ Βελέντζας, διότι μποροῦσε τὸ πρᾶγμα νὰ γίνῃ μόνον δι' ἀπλῆς ἀδείας. Διὰ μέσου τῆς ἀπολογίας του χαίνουσι τόσα κενὰ, τὰ ὅποια μόνον ἐναντίον του δυνατόν νὰ πληρωθῶσι. Ἰδίως μας ἐφάνη ἀπορίας ἄξιον διὰ λογικευτὴν τὸσφ δεινόν, ὡς ὁ κ. Σωτηρόπουλος, πῶς δὲν λαμβάνει ὑπ' ὅψιν ὅτι ὁ ἀναγνώστης ἡδύνατο νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ δώρου οὐχὶ μόνον εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ Γκορδζῆ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀπόκρυψιν τοῦ ἐλλείμματος. Αὐτὰ τὰ δύο τοῦλάχιστον ἦσαν ἀλληλένδετα. Ἡ δὲ ἐπιμονὴ του ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι ὁ διορισμὸς τοῦ Γκορδζῆ δὲν ὠφέλησε διόλου τὸν Βελέντζα εἶναι ἐπιμονὴ πολὺ ὑποπτος. Ἀγνοεῖ φαίνεται ὁ ὑποπτος ὅτι ὅσα περισσότερα πρόσωπα προσχωροῦσιν εἰς τὸ ἐγκλήμα, τὸσφ ἡ θέσις τῶν ἐγκληματούντων εἶναι ἐλαφροτέρα.

Λησμονεῖ νὰ σκεφθῇ ὅτι ἀδύνατον νὰ μὴν ἐδόθησαν εἰς τὸν Βελέντζαν ὑποσχέσεις διοικητικῆς δικαιολογίας τοῦ ἐλλείμματος. Καὶ ἐπὶ τέλους ὁ Βελέντζας ἀπέβλεπεν ὅχι εἰς ἐνὸς μηνὸς ἄδειαν, ἀλλ' εἰς πόλεμον ἑλληνοτουρκικόν, παρατεταμένον, περίπλοκον, ὅπου θὰ ἐχώνετο μέχρι λαίμου, καὶ θὰ εἶχε πολλὰς εὐνοίας καὶ εὐκολίας τῶν κυβερνώντων καὶ ὅτι ὁ πόλεμος σηκώνει νερὸ καὶ . . . χρήμα. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἀπέναντι τῶσιν προφανοῦς ὠφελείας τοῦ Βελέντζα ἐκ τοῦ διορισμοῦ τοῦ Γκορδζῆ καὶ τῆς ἐλευθερίας ἧς ἐμελλεν εἶς αὐτοῦ ν' ἀπολαύσῃ διὰ νὰ ῥιφθῇ εἰς τὰς τύχας τοῦ πολέμου αἱ ὁποῖαι πολλάκις ἀποβαίνουν πλουτοφόροι τύχαι, ἱκαναὶ ἐπομένως νὰ καλύψωσιν ὅχι ἓν, ἀλλὰ δύο θηβαϊκὰ ἐλλείμματα, τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Σωτηροπούλου ἀποβαίνουν πολὺ ὀπισθόβουλα. Τὸν ἐκθέτουν δὲ τὸν ἀνακουφίζουν. Ἡ λογικὴ του καταντᾷ δίστομος δι' αὐτῆς ἐνῷ ζητεῖ νὰ πείσῃ τοὺς μέλλοντας δικαστὰς του ὅτι ὁ διορισμὸς τοῦ Γκορδζῆ καθιστᾷ τὴν δωροδοκίαν ἀπίστευτον, δι' αὐτῆς ζητεῖ νὰ πείσῃ ἀκόμα ὅτι ὁ Βελέντζας ζητῶν νὰ διορισθῇ ὁ Γκορδζῆς, ἐζήτει νὰ ἐπιταχύνη τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐλλείμματος! Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ συγκινητικόν του ἐπιχείρημα ὅτι «ἡ δωροδοκία εἶναι διαφθορά, προκειμένου δὲ »περὶ διαφθορᾶς, μόνον εἰς πρόσωπα, ἔχοντα ὁμοίαν με »τὰς κοινὰς γυναῖκας τὴν ὑπόληψιν, δύναται τις νὰ »προσέρχεται ἄνευ προπαρασκευῶν καὶ προφυλάξεων», ἐρωτῶμεν τὸν κ. Σωτηρόπουλον, τί πταίει ὁ Βελέντζας ἂν ἀπὸ τοῦ 1870 ὡς φίλος μετ' αὐτοῦ καὶ συνδιασκεπτόμενος περὶ ἀμοιβαίου πλουτισμοῦ καὶ συνεταιριζόμενος μεταλλεῖα ἐσχημάτισε τὴν πεποιθήσιν ὅτι «ὁ Λεμονῆς εἶναι ἄνθρωπος τοῦ παρᾶ»; Καὶ τί πταίομεν καὶ ἡμεῖς ἂν τὸσφ πολὺ δυσπιστοῦμεν εἰς τὰς ἀπολογίας τοῦ Σωτηροπούλου, ὅταν ἀξιότιμος πολίτης, διευθυντὴς εταιρίας, μᾶς ἀπεκάλυψεν ἄλλοτε ὅτι ὁ Σωτηρόπουλος διὰ συμφέροντα τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ συζητηθῶσιν εἰς τὴν Βουλὴν καὶ ἐδέχθη δῶρα καὶ ἐζήτει καὶ ἄλλα;

●. Τελευταία κεραυνοβόλος ἐναντίον τοῦ Σωτηροπούλου κατάθεσις εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ νῦν Προέδρου τῶν πρωτοδικῶν κ. Ι. Τσάτσου περὶ τοῦ τότε Εἰσαγγελέως καὶ

Μπένση. Ούτος ἐνῶ ἀπηγόρευσε εἰς τὸν Σωτηρόπουλον ὅπως λάβῃ γινώσκιν ἐγγράφων τινων, ἀφορώντων τὰ Θηβαϊκά, ὁ Σαμοθράκης, τὸν ὁποῖον καὶ ὁ Μπένσης ὑπέπτευστο, ὁ δὲ Σωτηρόπουλος—κατὰ τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν του—περισσότερον τοῦ Μπένση, αἰφνης συνελήφθη ὑπὸ τοῦ τελευταίου μαζὺ μετὰ τὸν Σαμοθράκην, **ἔχοντες πρὸ αὐτῶν τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα**, ὅσα ῥητῶς ὁ Εἰσαγγελεὺς παρήγγειλε τῷ ὑπουργῷ νὰ μὴ ἰδῇ ὁ Σαμοθράκης». Καὶ ἐκτοτε ἐπηκολούθησεν ἡ κρυφὰ ἀπὸ τὸν Σωτηρόπουλον τηλεγραφικὴ συνεννόησις μετὰ τοῦ ἐν Θήβαις ἐνεργούντος ἀνακριτοῦ Λέκα, ὡς νὰ ἦτο ὁ τότε ὑπουργὸς Σωτηρόπουλος Βελένδζας ὁ Β'.

**

Συμπέρασμα. Ἐὰν ὁ Σωτηρόπουλος δὲν καταδικασθῇ ἐλλείψει μαρτύρων διὰ δωροδοκίαν, θὰ καταδικασθῇ ἄφρευκτα ὡς διατελέσας καὶ αὐτὸς ἐν γινώσει τοῦ ἐλλείμματος.

Καλεδάν.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ.

Προχθές κί' ἐγὼ ἀντάμωσα αὐτὴ τὴν Περιστέρα! ἐμύριζ' ἐπανάστασι ἐδῶ καὶ δέκα μίλια, εἰς τὸ κορμί της ἐβλεπες τῆς λεβεντιάς ἀέρα, κί' ἀκόμη αἷμα δίφαγαν τ' ἀχόρταγὰ της χεῖλια. Κοντὴ, με μᾶτι φλογερὸ κί' ἡλιοκαμμένη ὄψι... ἂν εἶχε δίπλα της σπαθί, μπορούσε νὰ σε κόψῃ.

Τὴν ἐβλεπα καλὰ καλὰ καὶ εἶπα μοναχὸς μου: τί λάθη ὅπου γίνονται 'στῆς γῆς αὐτῆς τῇ σφαῖρα! Ἄνδρας νὰ λέγωμαι ἐγὼ τ' ἀνδρείκελο τοῦ κόσμου, καὶ τσοῦπα ἡ λεβέντισα νὰ ἦναι Περιστέρα! Αὐτὴ, ποῦ με μὴ μπάτσα της ἂν θέλῃ γιὰ ἀστεῖα, 'μπορεῖ νὰ βγάλῃ ὅλη μου τὴν ὁδοντοστοιχία.

Ἀλήθεια ἄνδρες εἴμαστε κί' ἐμεῖς τὰ σαμιαμύθια, ἐμεῖς τὰ παληοζόανα κί' οἱ νεκροσκελετοί, ποῦ ἡ καρδιά μας σάπισε 'στὰ θηλυκὰ μας στήθεα, ποῦ κί' ἡ γυναῖκα ἄρχισε νὰ μᾶς ποδοπατῇ; Γιατὶ νὰ καμαρώνουμε καὶ γι' ἄνδρες νὰ περνοῦμε, καὶ σὰν τὸν Σαρδανάπαλο φουστάνια δὲν φοροῦμε;

ὦ! πόσους, πόσους ἀπ' αὐτοὺς, ποῦ χάσκουν ὅλη 'μέρα μ' ἕνα σπαθί 'στὴ μέση τους καὶ στέμμα 'στὸ κεφάλι, 'μπορεῖ μονάχη της αὐτὴ ἡ τσοῦπα Περιστέρα με μίαν κλιματόβεργα 'στὰ πόδια νὰ τοὺς βάλῃ. Κί' ὅμως με πόζα τὸ σπαθί βροντοῦν μὲς 'στῆς πλατείας οἱ Λιλιπούτ τοῦ Γκιούλιβερ, ἡ γελοιογραφίαις!

Τὸ φύλον δὰ τῶν κυριῶν παράμερα τ' ἀφίνω· ἀφοῦ ἐδῶ κατήντησαν οἱ ἄνδρες θηλυκὰ, συλλογισθῆτε μόνοι σας τί θάνατι πιά ἐκεῖνο... γιὰ ὕπνο μόνο χάνεται καὶ γιὰ ἐμπορικὰ. Ἐκεῖ ποῦ εἶναι ἡ φυλὴ τῶν γυναικῶν κί' ἄς μείνῃ, γιὰτὶ θαρρῶ πῶς δὲν 'μπορεῖ χειρότερη νὰ γίνῃ.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ.

1862

("Ιδε ἀριθ. 293).

Πανεπιστημιακά.

Διάλογοι μετὰ ἐπεξηγήσεων.

Μετὰ τὰ λεχθέντα ἡ Ἀφροδίτη θυμώσασα ἐτάχυνε τὸ βῆμα ὅπως ἀπέλθῃ.

Τρέχω κατόπιν της, τὴν φθάνω, τὴν τσακώνω ἀπὸ τὸ φουστάνι, θέλει νὰ φύγῃ ἐκεῖνη, τὴν τραβῶ ἐγὼ, μοῦ σπρώχνει τὸ χερί ἐκεῖνη, γιὰ νὰ μοῦ τὸ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ φουστάνι της, τραβῶντάς την τραβῶσά με, ξυλώνονται ἡ σοῦρες.

Τὴν ἀφίνω· φεύγω· με κυνηγᾷ.

Ἀνεβαίνω τὴν σκάλα, με φθάνει, με τσακώνει ἀπὸ τὸ σουρτούκο. Στένω. Μ' ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μαλλιά ὀπισθεν, μοῦ ξετινάζει σχεδὸν μετὰ λύσεως τὸ κεφάλι. Βγαίνει ἡ μᾶν μου νὰ μᾶς χωρίσῃ ξεκαρδισμένη τὰ γέλια.

— Μὴ, φωνάζει, θὰ τοῦ ξυλώσῃς τὸ ροῦχο, κ' ἐπειτὰ δὲν ράβεται.

Μ' ἀφίνει. Τρέχω ἐπάνω. Μὲ κυνηγᾷ. Τρυπῶνω σὲ μίαν κάμαρα. Δὲν προφθάνω νὰ κλείσω τὴν πόρτα καὶ χάνεται ἡ μισὴ μέσα.

— Μὴ, θὰ σὲ στρυμώξω, φωνάζω, ἐγώ.

— Μὴ, θὰ με σκάσῃς, φωνάζει ἐκεῖνη.

Ἀφίνω τὴν πόρτα. Χώνεται μέσα. Κλείνω τότε μετὰ τὸν σύρτη τὴν πόρτα.

Λαμβάνω θέσιν ἀμύνης ἐγὼ, καὶ θέσιν ἐπιθέσεως ἐκεῖνη.

— Ἐλα! κραυγάζω προκλητικῶς.

Μὲ κυττάζει, τὴν κυττάζω. Μετροῦσαμε τὰς δυνάμεις μας σὰν τὴν γάτα μετὰ τὸν σκύλο.

Σκύβει, καὶ ἀστραπηδὸν βγάζει τὴ γόβα της.

Ὁ κίνδυνος παρέστη. Ἀναβαίνω στὸ κρεβάτι. Γυρίζω, βλέπω τὴν λαμπάδα μου, τὸ περιζήτητον κερί μου εἰς τὸ εἰκονοστάσιον. Τὸ ἀρπάζω.

— Προτείνετε, ἀρμ! Μὰ τὸν θεὸ, Ἀφροδίτη, σοῦ τὸ χῶνω ὅλο μέσ' τὸ στόμα ἂν ἔλθῃς κοντὰ μου, βοῶ θρασέως.

Ἡ Ἀφροδίτη στέκεται, με βλέπει, σκέπτεται πρὸς στιγμὴν. Μ' ἀγριοκυττάζει. Ὅρμᾳ, ἐπειτὰ, με πιάνει ἀπὸ τὰ πόδια, με σύρει, πέφτω στὸ κρεβάτι, μοῦ ρίχνεται, μ' ἀρχίζει στῆς τσιμπαῖς. Φωνάζω ἐγώ, με δαγκάνει ἐκεῖνη. Φθάνω εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπισίαν.